

23 september 2013

Een middagje AVL

Hij (Dirk) is 53 en kreeg een maand of vier geleden te horen dat het 'foute boel' was. Z'n wereld stortte in en dat van velen in z'n omgeving. Vanmiddag was ik aan de beurt om hem naar Amsterdam te rijden. Het Anthonie van Leeuwenhoek Ziekenhuis, AVL, gespecialiseerd in de behandeling van kanker.

"Mag ik u vervoert aanbieden?" klonk een vriendelijke stem van de bestuurder van een elektrisch aangedreven soort pausmobiel; net op het moment dat ik mijn wagen afsloot op de niet al te ruime parkeergelegenheid bij het ziekenhuis. "Nou graag" zeiden we op hetzelfde moment en we werden keurig voor de hoofdingang afgezet. Gratis!

Wij naar de poly waar de stoelen voor 80% bezet waren en de temperatuur net even boven het aangename lag.

"Wilt u iets drinken?" Weer een vriendelijke stem, maar nu van een dame op leeftijd. Dankbaar namen we gebruik van het aanbod en ik vroeg wat ik moest betalen. "Het wordt u gratis aangeboden door de patiëntenvereniging van het ziekenhuis, maar uw bijdrage wordt natuurlijk wel op prijs gesteld." En omdat we een goed initiatief wel kunnen waarderen zocht ik het spaarvarkentje op de koffiekar.

Terwijl Dirk bloedonderzoek onderging keek ik of er WiFi voorhanden was en ja, een open netwerk. Bij mijn post zag ik een berichtje van een van m'n liefste nichtjes, die me even wilde bijpraten over de echo's, de schoppartijen enz. omdat ze over een poosje moeder hoopt te worden. Terwijl ik daar zat te genieten van het bericht kwam Dirk terug met de mededeling dat chemo geen zin meer heeft omdat de medicatie niet heeft aangeslagen. Op zo'n moment zie je het begin en de eindigheid van het leven vlak naast en tegenover elkaar staan....

Ondanks dat heeft hij toch nog een botversterkende behandeling ondergaan, die 2 uur duurde. We reden via de A1 naar huis waar we in een file belandden vanwege een ongeluk. Toen we de plek des onheils na een kwartier bereikten lag daar een motorrijder op de grond met rondom ambulances, politie enz. Het zag er niet best uit en na zo'n middag komt dat nog iets harder binnen.

Thuisgekomen moest ik meteen de warmwater voorziening onder handen nemen, want het 'gewone' leven gaat altijd verder, wat er ook gebeurt.....